

- medlemsblad for Danske Børne- og Ungdomsfilmklubber

DRAGEN

DANSKE BØRNE- OG UNGDOMSFILMKLUBBER

3
2010

Formanden og næstformanden har været i Sydafrika for at promovere den danske børnefilmklubmodel. Ikke alt er idel lykke, men glæden hos de unge mennesker er ufortyndet.

At underholde har en lidt kedelig klang i visse øren. Underholdende forklares det, hvorfor vi ikke behøver være så forskrækkede over dette udtryk.

Endnu et kuld Giffoni-farere er hjemvendt, fyldt til randen med gode oplevelser. Deres beretninger om turen kan risikere at vække misundelse.

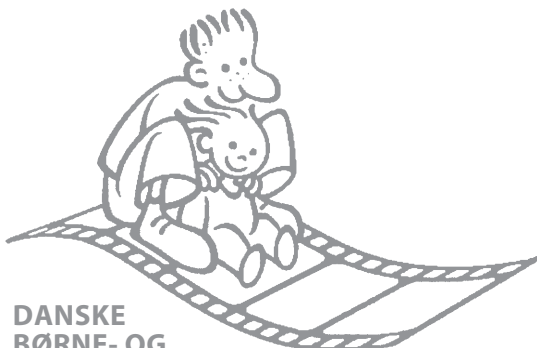
Filmklubben Buster i Holstebro finder sig ikke i tilbagegang i medlemstal. De laver arrangementer, der rammer ned i det, de unge vil ha'.

I Odense kan elever i 7. klasse være så heldige, at de bliver udpeget til jury for kortfilmfestivalen. Læs om hvad det gør ved dem.

Læs reportagen fra Masterclass om Den Gode Børnefilm arrangeret af DaBUF og Buster Festival.

DANSKE
BØRNE- OG
UNGDOMSFILMKLUBBER

6-7 PRÅSEN

8

10-14

15

16

18-20

- medlemsblad for Danske Børne- og Ungdomsfilmklubber
PRÅSEN · Nr. 3 · Oktober 2010

DaBUF's Nyhedsbrev udgives af:

Landsforeningen Danske Børne- og Ungdomsfilmklubber

Tagensvej 85 E, 1. sal · 2200 København N

Tlf.: 33 21 41 76

www.dabuf.dk

sekr@dabuf.dk

Pråsen udsendes fire gange årligt til samtlige medlemsklubber, bestyrelser og samarbejdspartnere.

Ansh. redaktør: Tina Just Hahn

Redaktør: Kim Bruun

Redaktion: Flemming Riedel, Ulrich Breuning, Karen Damm Obel, Nynne Jensen og Liselotte Bjerg

Layout: Japi-Form

Tryk: Trundholm Tryk, Vig

Oplag: 600 eksemplarer

Distribution: DaBUF

ISSN-nr.: 1904-4844

Næste nummer udkommer medio december 2010 med et tema om "Filmskatten for børn"

Deadline til næste nummer: 15. november 2010

Forside:

Den første ambassadør for kongstanken om frivillighed og børnefilmklubber er allerede i vigør efter DaBUFs besøg i Sydafrika.

Læs reportagen side 6-7.

Leder

Formidling og formidlere

Hvor er vi heldige, at vi lever i et land, som har dygtige og engagerede filmfolk, der har lysten og evnerne til at lave børne- og ungdomsfilm. Vi er også heldige, at der i vores land er en økonomisk fordelingsnøgle, der sikrer, at børne- og ungdomsfilmene kan og skal produceres. Det bliver spændende at se, om det nye filmforlig får ændret på, hvor kvalitetsvægtningen kommer til at ligge.

Som voksen i Danmark er der tusinder af muligheder for at bruge sine frivillige kræfter. Der er mange foreninger, som råber på hjælpende hænder og hoveder. Vi er en flok, der har satset på formidling, endda formidling af den gode historie til børn og unge.

I klubfolk er ambassadører for formidling af den gode film

Det er ikke en helt let sag, selv om nogle uvidende tror, at det bare er at sende børnene eller de unge ind i biografen, slukke lyset og lade operatøren klare resten. Hvis det skal gøres ordentligt, altså det at formidle, så kræver det forberedelse og indlevelse. Vi vil gerne vække vores medlemmers sanser og interesse for det, de netop skal til at opleve og sikre os, at de får mest mulig ud af deres biografur.

Ikke alle i det ganske land har opdaget, hvad filmmediet kan bidrage med i forhold til børn og unge på deres dannelsesrejse fra barn til voksen. Hvis dette var tilfældet, ville kommuner og andre finansielle instanser stå

i kø for at sikre, at alle landets filmklubber fik gode vilkår at arbejde under.

Men selv om mange af jer i filmklubberne kæmper for at få det bedste ud af den økonomi I nu engang har, så står den gode formidlingen øverst på succeslisten.

Heldigvis behøver man ikke en bestemt form for biograf eller en bestemt form for filmklub for at kunne formidle filmens budskab, så historien bliver nærværende og interessant. Det er det, I kan ude i klubberne, formidle den gode historie, hvad enten den er grum, farlig, trist, grinagtig, sørgelig eller morsom, så den bliver vedkommende for børnene og de unge.

Sommeren er ved at synges på sidste vers, og vi er velforberedte og klar til at tage hul på den nye sæson, som står for døren. Vi har alle lagt både viden og følelser i sæsonens program, og er nu spændt på at komme i gang og se, om vi endnu engang har ramt rigtigt.

Mange af os har haft vores problemer med at skaffe penge nok til alt det, vi gerne vil berige børnene med, og mange har måttet gå på kompromis for at få det til at løbe rundt. Nogle af os har ikke kunnet få alle de film, de ønskede - eller har måske haft problemer med visningsstedet. Hvor om alting er, så lader filmklubfolk sig ikke slå ud så let; vi skal nok sørge for, at børnene og de unge får en god oplevelse.

Fra 1. september 2010 har sekretariatet fået ny adresse, vi er "flyttet sammen med" mange filminteresserede mennesker, som vi glæder os meget til at få et nært samarbejde med. Liselotte og Janne kæmper lige nu med at få en femværelses presset ind i en treværelses. Det er ikke nogen let øvelse, men som jer giver de ikke så let op overfor problemer - problemer er kun skabt for at blive løst.

I skrivende stund sidder jeg i Sydafrika, og de unge ser *Karlas Kabale*, og jeg skriver denne leder med hænder og fødder krydset, for at strømmen

bliver ved med at løbe gennem kablerne. I går gik strømmen to gange under forevisningen. Jeg har brugt timer i banken for at få lov til at hæve 20.000 Rand, som er ca. 17.000 kr. og ender med et "Nej desværre, Visa er ok, men problemet er, at det er en dansk bank".

Min forklaring om, at vi der bor i Danmark og bruger danske banker, gør absolut intet indtryk. Problemer har vi nok af her, men som i jeres filmklubber, er problemer kun skabt for at blive løst.

De 44 unge, vi arbejder med hernede og som bliver dem, der skal starte filmklubber i deres del af Johannesburg, er fantastiske. De kommer fra meget fattige områder og viser en styrke og energi, som nærmest slår benene væk under os. Det kommer I til at høre meget mere om.

Filmklubprojektet i Sydafrika er udsprunget af vores deltagelse i Giffoni filmfestivalen, der finder sted hvert år i juli. DaBUF deltog også i år med fire unge til den internationale filmfestival i Giffoni. De fire unge var værdige repræsentanter for Danmark.

Jeg ønsker jer alle en god og oplevelsesrig sæson.

Tina Just Hahn, formand

Formidling og formidlere

Åbn øjnene

Vi skal filtrere det værste fra. Spørgsmålet er bare, om vi er enige om, hvad det værste er.

I mit virke som formidler af film er jeg en glad amatør. Mine overvejelser er derfor båret af et behjertet ønske om at vise film, jeg selv kan lide. Snarere end af dybsindige overvejelser over den eventuelle gevinst film kan gøre.

Når vi skal formidle film, er det fordi filmmediet kan spejle vores tilværelse og fortælle om menneskelige erfaringer i et sprog, de fleste kan forstå og forholde sig til. Og fordi der som regel er god underholdningsværdi i at se en film. De fleste filmskabere har forstået, at et eventuelt budskab kun bæres igennem, hvis interessen kan holdes fanget af historien.

Pråsen har bedt to medlemmer af Odense Filmklubs bestyrelse svare på spørgsmålene: *Hvorfor skal vi formidle film? Hvordan skal vi formidle film? Hvad skal vi formidle?* Som det fremgår stritter deres svar i hver deres retning. Den ene er professionel formidler af film. Det er den anden ikke. Alligevel synes de at være enige på afgørende punkter. Læs selv og svar gerne på spørgsmålene sammen med din bestyrelse.

En del af det at være glad amatør er, at man ser film uden megen kritisk sans. Ligeså mange film man på nogen måde kan overkomme at fordøje, sluger man. Det betyder selvfølgelig, at en masse bras mellem år og dag løber hen over nethinden. Men også at angiveligt gode film ikke finder nåde for mit blik, ligesom ikke-lødlige film vinder mit hjerte til trods for, at jeg burde vide bedre. (F. eks. kan jeg ikke udholde Susanne Biers film, men jeg elsker *Resident Evil*-serien).

I min rolle som formidler ser jeg også mig selv som en slags filter. Af alle de film jeg ser, er en hel del noget argt hø. Særligt film rettet mod børn og unge, synes jeg, kan bære præg af ikke at være tilstrækkeligt gennemarbejdet. Tanken synes at være, at det 'bare' er til børn, en slags ufuldstændige mennesker. Min opgave er derfor at sortere det værste (i min forståelse) fra, inden det formidles videre.

Hvis det på nogen måde er muligt, skal formidlingen af film åbne øjnene

hos tilskueren. Et stikord til en forståelse af filmens problemstilling, en opmærksomhed på en fortællermæssig eller filmisk finurlighed, som kan sætte oplevelsen i perspektiv. For mig at se er oplevelsen med filmen i centrum. Denne oplevelse kan måske kvalificeres med vink om mulige forståelser, forsigtige udlægninger og personlig erfaring.

Forskellen er selvsagt stor, afhængig af om man formidler til en salfuld forventningsfulde unge, i en skreven anmeldelse eller til et publikum af ligemænd. Hvor man til de første skal sige så lidt som muligt, men dog pirre nysgerrigheden og intellektet, må man *udfordre* intellektet – og nysgerrigheden – hos de sidste.

Svaret på 'hvorfor' må således være: For at kvalificere oplevelsen. Det er glimrende at se en film for at blive underholdt, men det er kun, hvis man kan tage en erfaring med sig, at man for alvor har en oplevelse af mere varig karakter. Film skal gøre os kloge på vores placering i verden, ellers er de ligegyldige.

Kim Bruun, Odense Filmklub

Med fare for at gentage mig selv handler formidlingens hvad om, at filmen skal have noget at tilbyde sit publikum. Tilskueren skal have mulighed for at spejle sig i filmens univers. Vi skal formidle film som, vi mener, kan vække genklang. Og her kan jeg godt se, at jeg modsiger mig selv: Nogle vil identificere sig stærkt med film, der med selv de bedste intentioner må betegnes som underlødlige. (Og folk elsker jo Susanne Biers film, og synes de bliver langt klogere på tilværelsen af dem. Fred være med dét. Lige så vel som jeg er fuldt bevidst om, at jeg ikke bliver et bedre menneske af at se *Resident Evil*). Så måske er svaret for mig på spørgsmålet om 'hvad vi skal formidle', at vi skal formidle film, vi selv brænder for. Børn (i alle aldre) gennemskuer lynhurtigt, når vi forsøger at sælge en film, vi ikke selv kan stå inde for.

Så film skal formidles med ærlighed og et oprigtigt ønske om at bibringe de unge mennesker en oplevelse, som muligvis kan forandre deres verden. Selvom mindre også kan gøre det. Film skal formidles med hjertet.

Resident Evil, Walt Disney Studios Motion Pictures

Formidling og formidlere

At (er)kende kvalitet

Jeg formidler film. Jeg bruger en stor del af mit arbejdsliv på at lære gymnasieelever om dramaturgiske modeller, om filmsproget, dets regler og brud på samme, om auteurs, filmhistoriske perioder og genrer. Om manuskriptskrivning, kamerabevægelser og redigering. Og jeg elsker det, for jeg synes, jeg gennem mit arbejde gør noget meget vigtigt. Jeg lærer unge mennesker at afkode film, at komme ind bag overfladeæstetikken, ned under den ydre konflikt og den umiddelbare handling. Jeg lærer dem at forholde sig kritisk til filmen og at se den som mere end bare underholdning.

Filmen er et vindue mod verden. Vi skal hjælpe til at gøre udsynet gennem det vindue så godt, at tilskueren har mulighed for at genkende sig selv på den anden side.

Det siger jo sig selv, at for mig er film mere end bare 90 minutters underholdning eller tidsspild. Filmen er et vindue mod verden, hvorigennem vi kan identificere os med personer, konflikter og hændelser og dermed genkende os selv, opdage nye sider og få bedre forståelse for os selv og vores omverden. Det vindue skal vi tilbyde alle – og især børn og unge – at se ud igennem. Når jeg synes, at jeg gennem mit arbejde gør noget vigtigt i forhold til de unges filmforståelse og filmlidenskab, er det fordi,

Corpse Bride, Sandrew Metronome

jeg dels giver dem nogle værktøjer, de kan bruge, når de skal afkode en film, men også fordi jeg forsøger at vise dem film, de måske ikke umiddelbart selv ville have valgt at se. Jeg forsøger at lære dem om kvalitet og at vælge det, der giver dem den største oplevelse. Og det er i virkeligheden det, der er vores fineste opgave, når vi formidler film til børn og unge: at vælge den film, der giver den bedste oplevelse, den film, der lever videre uden for lærredet og som lader os tilbage i mørket med et fornyet og måske udvidet syn på nogle af livets store og små spørgsmål.

Der produceres et utal af film for børn og unge hvert år, og langt fra alle film er små perler. Det er en industri, og det er ikke altid, at de bedste film også er de største. Der er ingen garanti for sammenhæng mellem markedsføring og kvalitet, og der er ingen tvivl om, at de "store" (dvs. dyre) film ikke nødvendigvis er dem, der giver de bedste oplevelser. Men det er de film, der får mest opmærksomhed, og som flest børn ser. Og hvad så, kan man spørge? Er det ikke lige meget? Jo, det er det for så vidt, hvis vi godtager, at film blot er underholdning, en flygtig oplevelse. Men det er det jo netop ikke. Film er så meget mere

end underholdning, og det skal vi som filmklubber være de første til at formidle videre.

Film opleves forskelligt alt efter alder, kontekst og referenceramme. Så det kan være svært at sige, hvordan man bedst præsenterer en film i filmklubregi. Nogle film giver en større oplevelse, hvis man kender lidt til baggrunden for filmen, inden man ser den. Det kan være historiske forhold, genre-mæssige konventioner, instruktørens særlige stil og kendetegn eller bare et hint til at forstå filmens struktur. Kan det fx ikke være en fordel at vide lidt om holocaust, inden man ser *Drengen i den stribe pyjamas* eller en smule om Tim Burtons filmiske univers og -stil inden man ser *Corpse Bride*? Ideelt set synes jeg, man bør indlede filmen med nogle små ledetråde, der kan anslå tema, handling mm. for at lette forståelsen hos de mindre børn, og derefter afslutte med en samtale, hvor trådene samles, og spørgsmål til filmen forsøges besvaret og diskuteret. Men det kan bare ikke altid lade sig gøre i den enkelte filmklub – det hører mere skolen til. Langt hen ad vejen må det være vores rolle som filmklub at formidle den gode oplevelse, en tur ind i fantasiens verden kan være. Man

opfatter filmen forskelligt, og det er vel også det, der er så fantastisk ved fiktionen – det, at det står os frit for, hvordan vi vil bruge den, og hvad vi vil bruge den til – der er ingen facitliste, hverken for børn eller for voksne.

Oplevelsen af filmen, når man sidder i mørket og lader sig indlemme i filmens univers, er subjektiv. Vi kan ikke bestemme, hvad der er godt, og hvad der er skidt. Vi kan som voksne, filmkyndige, erfarne mennesker have en mening om, hvad der er kvalitet, og hvad der kendetegner den gode film. Og vi ved, når noget er godt – et ordentligt håndværk og en god, meningsfuld fortælling. Men det er da svært at opretholde sin smagsdommerattitude, når de to unge ved siden af en i biografen er helt opløst af latter over *Pas på pelsdyrene*, og man selv synes, den er tåbelig. For hvem har egentlig ret? Børnene, der er den reelle målgruppe, eller den elitære filmkritiker i sædet ved siden af? Og hvorfor er pelsdyrene ikke god kvalitet, når de bare forsøger at tage arven op efter Chaplin og Keatons slapstick humor? Vi tjener ikke børnene ved at fylde dem med tomme kalorier i form af halvdårlige børnefilm uden dybde og indhold, så derfor må vi tage ansvaret for at give dem nogle filmoplevelser, der holder længe og som kan give dem noget med hjem. Men vi skal heller ikke være bange for at vise dem en film, der ikke er andet end form – en kortvarig fornøjelse, der måske ikke lagrer sig i det indre filmbibliotek, men som giver en biograftur med et godt grin eller et hårrejsende gys. For at kunne kende og værdsætte kvalitet skal man også kende til dets modsætning.

Mette Wolfhagen, Odense Filmklub

Johannesburg: Viljen findes og er fundet

Johannesburg er en smeltedigel med flere end fem millioner indbyggere, som for en stor dels vedkommende lever i et åndeligt vakuum, hvor DaBUFs indsats for at skabe plads og rum til filmverdenens forunderlige lærred er en del af morgendagens samfund

En gennemsnitlig månedsløn for en almindelig arbejder varierer fra omkring 1.300 kr. op til ca. 4.500 kr. Men det er vel og mærke for en arbejdsuge på mellem 48 til 70 timer om ugen. Og skulle den ansatte blive syg, så er der hverken sygedagpenge eller andre økonomiske sikkerhedssystemer, der kan sikre mad på bordet.

Til gengæld bevæger prisniveauet for fødevarer og andre fornødenheder sig i et leje, der til forveksling ligner det danske. Elektronik og møbler er ligeledes på niveau med det danske, så det er tydeligt, at begrebet fattigdom har en meget distinkt betydning i Sydafrika.

Omvendt findes der en relativ stor gruppe både hvide og sorte, hvor pengestrømmen er stor og flydende, og en del af de såkaldt nyrige er blevet rige i slipstrømmen på de omvæltninger, som afskaffelsen af apartheidstyret medførte i 1994.

Sydafrikanerne taler om, at staten/landet Sydafrika er blevet genfødt, og at det nye demokrati nok er skrøbeligt, men alligevel synes optimismen og håbet for fremtiden at være større end dagligdagens trakasserier.

Guldgraverby

Johannesburg ligger mellem to mindre bjergkæder og terrænet bølger op og ned. Og det var her, at man i slutningen af 1800-tallet fandt guld i store mængder, og byen groede frem henover mineskakte og stov i mængder, der ville få enhver astmapatient til at dejse omkuld.

Udenfor selve bykernen omkring minerne voksede de såkaldte townships op. Townships er store områder, der i gennem mange årtier blot var det, som vi ville kalde slum. I de seneste år har man gjort en fantastisk indsats for at forvandle tidligere tiders slum til små bysamfund, hvor små torumshuse ligger side om side i et gentagelsesmønster, der minder om de første serieproducerede Fordbiler i starten af forrige århundrede. Kun et husnummer fortæller én, hvor man bor og i halvmørket er det let at tage fejl. Arkitekturen er enkel, farvesætningen ens fra hus til hus, gade efter gade - og de enkelte huse ligger med mindre end to meters afstand mellem hinanden. Træer og buske findes ikke - og for en dansker virker områderne i Soweto både golde og ørkesløse.

Aktiviteter mangler

Der findes nogle få forskellige organisationer som YMCA, der opererer i disse områder - men egentlige fri-

Lydhørheden er stor overfor det fremmedartede tiltag fra det høje nord

tidsaktiviteter findes ikke - hverken inden for sport eller kulturbaserede områder. Den eneste adspredelse synes at være den lokale kirke, der er blevet samlingspunkt for områdets beboere.

Familierne er langt større end dansk ditto. Børneflokkene er store, og pladsen er trang. Enhver med blot en smule fantasi kan forestille sig, hvor-

dan det må være at vokse op i et nærmest dukkehushulignende miljø uden plads og med nogle udearealer, der blot består af grusveje og en enkelt kirke samt gadelamper med flere hundrede meters afstand.

Konklusionen af denne beskrivelse ville formentlig være ørkesløshed og trøstesløshed - men deri tager man fejl.

Forandringer på vej

Der findes en vilje til at ville forandre og forbedre - og heldigvis findes der mennesker, som både regionalt og lokalt gør en formidabel indsats for at skabe nye muligheder for tusinder og atter tusinder af de mennesker, som bor i de forskellige townships.

En af dem er Benjy Francis, som gennem snart fire årtier har været innovator og leder af African Culture

• Flemming Riedel,
• næstformand

Center, hvor han samler unge og via uddannelse og viden prøver at ændre lokalområderne. Han arbejder fortrinsvis med unge, fordi det er dem, der skal sætte dagsordenen i morgendagens samfund.

De unge ved godt, at de kommer fra et fattigdomsområde, men de har en formidabel vilje til at ville ændre deres lokalområde. Og et af de meget få tilbud, der findes, er det fælles initiativ mellem DaBUF og African Culture Center.

Gennem to år har vi arbejdet med at projektudvikle og skaffe økonomi til et kulturprojekt, der har alle muligheder i sig for at blive en succes, nemlig dannelsen af ikke færre end 11 nye filmklubber, der drives frem af vilje og engagement og en økonomi, der er mindre end beskeden.

44 unge under uddannelse som filmformidlere

Gennem et ugelangt seminar for 44 udvalgte unge fra 11 forskellige bydele og regioner i Greater Johannesburg er det lykkedes via hårdt arbejde, gruppdebatter, filmforevisninger og forelæsninger fra bl.a. lokale notabiliteter at skabe en række

Så glade og forhåbningsfulde er de unge mennesker...

af de forudsætninger, der skal til for at kunne skabe en filmklub med bestyrelse, organisation, ansvar og pligter, filmudvælgelse, analyse og vurderinger.

De unges engagement har været en forrygende oplevelse, og lykkes de

mange nye filmklubber med at komme fra start og rodfæste sig, har vi bidraget til, at tusindvis af børn og unge via filmmediet får mulighed for at få nogle oplevelser, som kan bidrage til at skabe en ny opfattelse og selvværdsfølelse i Soweto, der kan bringe denne del af det nye Sydafrika

nogle skridt fremad i en retning, vi alle hylder: Et samfund hvor fællesskab, demokrati og åndelig bevægelighed er forudsætningerne for et moderne og kraftfuldt samfund.

... og så trøsteløse er de omgivelser de bor i

At gavne og fornøje...

Af Carsten Berthelsen

Nu bryder det løs igen

Samtlige tv-stationer søger i det spæde efterår at overgå hinanden med underholdende udsendelser, som *Vild med dans*, *X-Faktor* og *Talent 2010*. Seerne skal lækkes til skærmen og spændt vente på afgørelsen om, hvilken kendis eller ubefæstet sjæl, der er bedst til at vride sig på et gulv eller bedst til at synge, så man kunne tro, at hun eller han var en rigtig sanger.

"At gavne og fornøje, hold stedse det for øje", digtede Johan Hermann Wessel muntert i 1700-tallets første halvdel og havde selvfølgelig ikke en idé om, hvad der i det 21. århundrede ville underholde (og ophidse)

masserne. Men hvis man – som Wessel – var barn af den europæiske oplysningstanke, kunne man ikke forestille sig, at "det at fornøje" kun ville bibringe Folket glæde, men også erkendelse. Underholdning skulle gi' mening, udstikke en retning og ha' en hensigt.

Men for øvrigt ville Wessel slet ikke vide, hvad ordet underholdning betød. For det var først sent i det 18. århundrede, at man begyndte at operere med et sådant begreb. Det var nemlig Goethe, der opfandt ordet eller snarere begyndte at bruge det efter en ganske bestemt plan. Den store tyske digter skrev til Schillers

tidsskrift *Die Horen* (Morgentimerne) en lang fortælling om et dannet tysk selskab, der i 1790'ernes begyndelse var på flugt for Den franske Revolutionshær, som de frygtede, ville beslaglægge deres ejendom og stræbe dem efter livet. Undervejs beslutter de sig for at fortælle hinanden (gode) historier, men pålægger samtidig hin enkelte, at beretningen ikke må indeholde politisk anstødeligt materiale. Der må – kort sagt – ikke diskuteres politik ved middagsbordet!

Goethe kaldte denne lange novelle for *Unterhaltung deutscher Ausgewanderten* (1795) og gav sin fortælling flere retninger: De implicerede fortællere skulle hygge om hinanden med gode opbyggelige hverdagshistorier og eventyr, men hvis fortællingen ikke kunne forstås eller tolkes af tilhørerne var det fortællerepligt at udlægge teksten. Og her fremkommer ordets dybt demokratiske betydning: *At holde hånden under*, dvs., at støtte den enkeltes forståelse af det fortalte. Underholdning er således – i denne betydning –

for alle mennesker – tilrettelagt så *alle ka' være med*.

Jo, begrebet er demokratisk.

Da novellebegrebet blev kendt i Danmark bl.a. gennem Goethes fortællinger i *Die Horen*, adopterede Sten Steensen Blicher genren og udviklede sig til en mesterfortæller. Han kunne både gavne og fornøje – fortælle om liv og skæbne, men uden strittende pegefingre og betoncharme. Blichers noveller er (og var) verdenskunst for Folket.

I 1970'erne blev ordet triviallitteratur hældt som klæg sirup ud over en række underholdende skrifter, der faktisk blev læst af ganske mange mennesker. *Morten Korch*, *Kong Kylie* og *Søndags-BT* blev lyst i band som sager, der kunne forvride hjernen på stakkels udannede læsere, og dette bras blev udlagt som *trivielt*. Men også dette ord er egentlig ganske venligt ment, for på latin betyder trivium et sted, hvor tre veje mødes. Jamen er det ikke dejligt, at veje, der ellers kan stikke ud i alle retninger, for én gangs skyld kan mødes i ét fiks-punkt? Hvor alle kan være med?

Egentlig er det dybt forstemmende, at underholdning og trivial er blevet forvandlet fra sin oprindelige betydning til skældsord – sidstnævnte har dog fået sin oprejsning som et brætspil, men ellers er de venlige ord blevet brugt af elitære kritikere som kasteskyts.

Og så tilbage til "at gavne og fornøje". Hvad Wessel eller Goethe ville ha' tænkt efter en aften med *Vild med dans*, er ganske interessant. Men de ville nok ha' ment, at denne stritten med tæerne, gav Folket for lidt. For hvis en underholdning ikke gavner, dur den ikke.

Borte med blæsten

- Carsten Berthelsen (f. 1951) er foredragsholder, forfatter, oversætter og forlagskonsulent.
- I 2007 lancerede han i samarbejde med Bo Tao Michaëlis *Underholdningskanonen* – et opslagsværk med en gennemgang af mere end 80 populærlitterære titler fra Jane Austen til Jane Aamund.
- Blandt bidragydere var filmkonsulent Ulrich Breuning.

Gør som DiCaprio

– læs Filmmagasinet Ekko

Tegn abonnement: ekkofilm.dk

Filmmagasinet
ekko

9

Giffoni 2010

Love is all we need

Lyder overskriften bekendt? Ja, så er det fordi Beatles med få ord kunne påpege, hvad det handler om her i livet. Giffoni filmfestival 2010 havde netop kærlighed/ at elske som tema dette år. De mange film vi så udtrykte alle kærlighed i forskellige afskygninger. "Kan man ikke elske sig selv, kan man heller ikke elske andre", var bare én af de mange formuler kærlighedsproblematikken viste sig på.

Alle vegne omkring os i Giffoni viste det, at være i stand til at elske sine medmennesker, sig i form af den snak og leg, der udspillede sig mellem de 42 nationaliteter. På plænen blev der spillet bold eller leget tagfat, de unge sad rundt om i klynger og udvekslede nationale, internationale eller personlige problemstillinger. Der var ingen, der gik for sig selv, alle var inkluderede.

De fire unge fra Danmark, der deltog i den internationale jury, var eksemplariske. Det er vigtigt, når man er med til en så stor begivenhed som Giffoni filmfestivalen, at man er ret selvkørende, udadvendt og nysgerig

på livet og det andre mennesker kan give én. Man skal have lyst og mod til at invitere andre mennesker indenfor i ens egen verden. Vores fire danske unge gjorde det rigtig godt, de havde det, der skal til for at give og tage ved sådan en begivenhed.

Flere af de unge der har været i Giffoni holder stadig kontakt med deres venner fra Giffoni. De to +16 fra sidste års festival var denne sommer i Portugal og besøge deres to venner i to forskellige byer. De sendte mig et postkort på deres tur, og jeg kan sige, at det var sommerens bedste postkort, tak piger.

Som de unge skriver, så vi også nogle fantastiske film i år, jeg er overbevist om, at vi må have nogle af disse film til Danmark, så vi kan få glæde af dem i filmklubberne.

Opfordring

Har I unge i jeres bestyrelser/klubber som I kunne ønske lignende oplevelser for, så giv besked til sekretariatet. Er vi heldige, bliver vi igen næste år inviteret af Giffoni FilmFestival.

Filmene der vandt:

+ 13

Bedste film gik til den fransk/belgiske/canadiske Oscar and the lady in pink

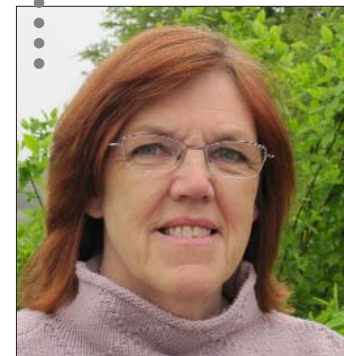
Bedste kortfilm gik til den italienske The Game

+ 16

Bedste film gik til den australske Blessed

Bedste kortfilm gik til den italienske Habibi

Tina Just Hahn
Chaperone

Giffoni 2010

– en oplevelse for livet 'Love'

Rejsen

Kufferten var pakket, og sommerfuglene i maven kriblede. Vi sad i flyet mod Italien, og jeg kunne ikke lade være med at kigge ud ad vinduet for at se, hvor vi nu var. Det hele virkede som et eventyr; jeg vidste ikke, hvor jeg skulle bo, hvem jeg skulle bo hos,

og hvad festivalen helt præcist gik ud på. Det hele var nyt, og jeg kunne ikke vente med at udforske det!

Vi ankom til Rom klokken to om eftermiddagen, og efter vi havde hentet vores kuffert, blev vi mødt af tre kvinder fra Giffoni filmfestival, der skulle transportere os med bus til sel-

ve festivalen sammen med folk fra syv andre lande.

Ankomst

Busturen varede fem timer (to timer længere end forventet), så da vi ankom til Giffoni sent om aftenen var vi alle godt og grundigt trætte. Der var

forvirring i salen, hvor vi ventede på vores "nye familie". Giffoni folkene prøvede næsten forgæves at råbe folks navne op, alt imens folk heftigt snakkede med deres "nye familie", en efter en forsvandt vi ud til vores værtsfamilie. Min vært hed Martina, og havde været med til Giffoni Film-

Festival i syv år, så hun kendte rutinen. Martinas familie boede ca. ti kilometer uden for Giffoni, i en by der hed Pontecagnano. Hun boede i en lejlighed på fjerde sal sammen med sin mor, far og storebror. Familien var meget imødekommende, og jeg følte mig med det samme velkommen. Jeg havde frygtet, at familien ikke kunne snakke engelsk, så jeg ville føle mig ensom i blandt den italienske snak – men både Martina, moren, storebroren og brorens kæreste kunne engelsk. Så jeg tilbragte den første aften med at sidde i deres lille køkken og snakke med Martina, hendes bror og brorens kæreste.

Den Første dag

Dagen efter skulle vi først med bussen til Giffoni klokken tre, så Martina, min veninde Frederikke og hendes vært Mirela, havde aftalt at tage ind til den større by Serlerno og shoppe lidt. Stemningen var rigtig hyggelig, men da Mirela ikke kunne specielt meget engelsk, så Martina og Mirella snakkede mest italiensk, mens Frederikke og jeg snakkede dansk – Vi fik dog brudt isen og begyndte mere og mere at snakke engelsk sammen (vi brugte min vært som parlør). Dagen gik hurtig, og pludselig skulle vi hjem og have frokost. Jeg fandt hurtigt ud af, at italienerne spiser MEGGET frokost. Først fik jeg serveret en dyb tallerken fyldt med pasta, og blev hurtigt mæt og var klar til at sige ”Tak for mad”, men så kom hovedretten, som bestod af noget kød og noget brød og derefter noget gulerods salat. Til sidst fik vi en fantastisk kage, som smagte som en sandkage, og skulle smøres med nutella. Og så var jeg også mæt!

Jeg havde godt nok hørt et rygte, om at italienerne tog det stille og roligt, og det levede Martina også op til! Hvis bussen skulle køre klokken to, gik vi først hjemmefra klokken to, og jeg krydsede altid fingre for, at vi nåede bussen – hvilket vi som regel gjorde. Der var altid forvirring og for-

Er det mon betegnende, at pigerne er opmærksomme og drengene fraværende?

sinkelse i busserne, men når man havde vænnet sig til det, var det udmærket.

Giffoni

Jeg havde forstillet mig, at Giffoni FilmFestival lå i en stor flot by, hvor man nærmest tænke ”Woaw Hollywood”, men Giffoni var nu bare en lille bjergby, og levede udelukkende af festivalen. Men biografen var nu noget af et syn! Vi kommer ind i en sal, med en kæmpe skærm, hvor ca. 2000 unge kunne sidde – og jeg som var vant til Hvalsø Biograf med plads til 100. Det var et storslået syn, og det glemmer jeg aldrig!

Film dagene

Om formiddagen hyggede vi os, inden vi tog til Giffoni sammen med de andre jurymedlemmer, så en af festivalens film, og hørte et interview med enten en international stjerne, eller

en italiensk. Dernæst havde vi en pause på to timer, før der var koncert om aftenen. Festivalens tema var ’Love’, og alt i festivalen havde noget med kærlighed at gøre. Jeg blev selv interviewet to gange, og hver gang fik jeg spørgsmålet ”Hvad er kærlighed for dig”, og det er umiddelbart svært at svare på! Men jeg kom frem til, at kærlighed for mig er den vigtigste ting i livet, fordi uden den, ville vi ikke være her i dag. Hver film handlede derfor også om kærlighed, og i nogle film var det svært at se, hvad kærligheden var i dem – men det var med i alle film, og det var et fedt emne, da filmene viste meget forskellige former for kærlighed!

Noget af det største på festivalen var, da de internationale stjerner besøgte Giffoni. Både Susan Sarandon, Samuel L. Jackson og Sam Worthington kom og blev interviewede af juryen. Desværre kunne jeg ikke komme i tanke om et dybt og godt spørgsmål, og fik derfor ikke spurgt dem om noget. Dagene gik meget hurtigt, og pludselig havde vi kun nogle få dage tilbage. Frederikke og jeg havde mødt nogle engelske piger, som vi faldt godt i snak med og fik udvekslet mails med til sidst på rejsen.

En knækket tand

Jeg var så uheldig at flække min ene tand, og skulle straks til tandlægen.

Det lykkedes Tina (vores chaperone) at skaffe en tandlægetid i Giffoni hos en tandlægeassistent, men da hun fortalte, at hun ikke kunne lave den, da nerven sad fremme, blev vi nødt til at vente til om aftenen, hvor jeg fik lavet min tand hos en meget sød tandlæge, som ikke ville have betaling – blot et postkort fra Danmark.

Den sidste dag

Den sidste dag var kommet, og vi skulle afgive vores stemmer. Jeg stemte på kortfilmen *Habibi*, der handlede om hvordan to små drenge var sluppet ud af deres hjemland hvor der var krig, samt filmen *Blessed*, der handlede om ’moder-barn’ forholdet – en fantastisk film, hvor jeg blev nødt til at holde tårerne tilbage (og jeg græder ALDRIG til film!).

Dagen efter tog Frederikke, Tina og jeg til Pompei for at udforske Napoli området. Jeg havde håbet på at få vores værter med, men min vært ville kun med hvis Mirela ville – og det ville hun desværre ikke! Selvom det var midt på dagen, og virkelig varmt, var det fantastisk at se Pompei, og da vi kom tilbage, blev jeg hentet af min værtsfamilie og kørt til stranden. Om aftenen skulle min vært til fest, men jeg takkede nej – ville gerne pakke min taske og gå tidligt i seng, nu hvor jeg skulle op klokken fem næste morgen. Så om aftenen hyggede jeg med broderen og hans kæreste inde i Pontecagnano, hvor vi spiste is, og jeg fik en lille gave af dem; to chokolader som byen var kendt for og som jeg gemte til familien i Danmark.

Vurdering af turen

Det er en tur jeg aldrig glemmer, og Giffoni vil jeg altid tænke tilbage på! Godt nok forgik næsten al snak på italiensk, men det tog man med som en oplevelse. Der var så mange indtryk, at man blev helt kulret i hovedet, men der er ikke noget der skulle ændres. Filmfestivalen var som den skulle være, og jeg vil varmt anbefale alle at deltage!

Christina Cleveland Laursen

Giffoni 2010

Venskaber på tværs af nationalitet

Jeg kom med til festivalen, fordi jeg er med i Viborg Børne- og Ungdomsfilmklub og er i ungdomsledelsen. Sidste år var min gode ven Niclas med, jeg ville gerne med det år, men min far sagde jeg ikke var god nok til engelsk (hehe). Jeg ville gerne med i år, fordi Niclas fortalte mig, hvor fedt det var og hvor sjovt de havde haft det. Ugerne før jeg skulle der over, var jeg lidt nervøs over at komme med, men efter to dage i Italien, var jeg ikke nervøs længere.

Rejsen var lang, først blev mig og Malthe væk i Københavns lufthavn. Fordi vi ville købe noget til flyveturen, så vi gik over i en butik, imens Tina (formand for DaBUF) og pigerne gik over til caféen, hvor vi skulle mødes. Da vi havde købt ind, kunne mig og Malthe ikke finde Tina og de andre, så vi gik igennem alle lufthavens butikker to gange. Til sidst fandt vi dem ved en hjørnecafé.

Flyveturen gik med, at jeg sad og hørte musik og læste i min bog, det samme gjorde Malthe. Vi landede i Rom 1 time før bussen kom. Det tog lang tid med kufferterudleveringen, fordi der var 3 fly før os. Da vi havde fået dem, spiste vi pizza. Da vi endelig nåede frem, skulle vi mødes med vores familier. Det var kun moderen og lillebroren der var der, fordi min vært var til noget danseopvisning på Giffioni arenaen, her mødte jeg hende og hendes venner. Min værts navn var Federica, hendes ven hed Renata og Renatas gæst hed Sara. Da vi kørte hjem, fik jeg vist, hvor jeg skulle sove og resten af huset. Jeg fik mit helt eget værelse og næsten helt eget badeværelse.

En tilfreds ung mand i særdeles godt selskab

De sjoveste ting på festivalen var nok at møde Samuel L. Jackson og Sam Worthington. Jeg kan godt lide Sam, fordi han spillede hovedrollen i min ynglings film *Avatar* og så spillede han fantastisk i *Clash Of The Titans*. Jeg kan godt lide Samuel, fordi han virkelig viser sine følelser, når han spiller, og fordi han er med i *Star Wars* og *Snakes On A Plane*.

En anden sjov ting på festivalen, var at gå rundt og kigge på byen med Malthe og spise pizza med Malthe. Gennem Malthe fik jeg også en masse nye venner, som han havde. Jeg blev venner med hans vært og hendes venner og blev ven med en tysker ved navn Max, som kan sige "jeg skal tisse" på flydende dansk. Blev

også rigtig gode venner med en masse piger fra Italien, Chicago og Irland. Det er det spændende ved sådan en festival.

Familien jeg boede hos, bestod af Federica, Federicas lillebror Capri, Federicas mor og Federicas bedstemor. Den eneste i familien som var bare lidt god til engelsk var moren, Feder-

ica og hendes venner kunne godt lidt engelsk, men det var svært for dem.

På Giffoni FilmFestivalen, kan du opleve interviews med skuespillere og premiefilm, samt masser gode oplevelser og venner for livet. Hvis du deltager på DaBUFs landsseminar kan du måske høre mere om Giffoni i 2011.

Markus, Viborg.

Giffoni 2010

En helt ny verden åbner sig

Det har været rigtig sjovt på Giffoni festivalen, det vil jeg gerne anbefale, hvis nogen er interesseret. Vi startede med at køre fra Napoli til Giffoni, hvor vi skulle møde vores værtsfamilier. Næste dag startede Giffoni festivalen, og det var okay sjovt, bortset fra, at det var på italiensk, så jeg forstod ikke særlig meget af det. Der var to italienske værter og en engelsk tolk, men tolken var ikke altid med...

Der var nogle gange, hvor vi kunne sidde og slappe af, så derfor mødte jeg rigtig mange unge på min alder. Vi sad meget under et stort træ, og fortalte om hver vores kultur, og sammenlignede dem med hinanden. En af de flinkeste på festivalen var en dreng, der hedder Omar, han kommer fra Jordan, så der var meget stor forskel på vores kulturer. Hver gang jeg mødte en ny, fortalte jeg hvor jeg kom fra, og så sagde de: "Nå, du er

fra Danmark, det gik ikke så godt til VM, hva'?" og så svarede jeg: "nej, det gjorde det ikke... He he."

Noget af det sjoveste på festivalen var screening. Den bedste film, og den jeg synes skulle have vundet, var en film der hedder *The Story Of Me*. Det handler om en dreng, der hedder Roberto, der er lommetyv. Han møder en fransk lærerstuderende, der hedder Elizabeth. Elizabeth tager Roberto med hjem, og han regner med at blive der i en uge. Til at begynde med vil han ikke snakke med hende, men lidt efter lidt bliver deres forhold til hinanden stærkere. En helt ny verden åbner sig op for ham, da han bliver lukket ind i Elizabeths hjem. Han smager den berømte franske champagnedruer, hører om kaptajn Nemos fantastiske rejse, og fortæller om sin egen hårde barndom. Det er en af de mest fantastiske film, jeg nogensin-

de har set, men den vandt desværre ikke konkurrencen.

Jeg boede ved en italiensk familie, og det var sjovt, fordi de lever og har helt andre vaner end os. For eksempel smører de smør på et brød med en ske, spiser kager med mælk på og spiser spaghetti med en ske. Men det var rigtig hyggeligt, og jeg vil virkelig gerne tage tilbage.

Jeg var også i Amalfi, lidt syd for Salerno, sammen med de andre danskere. Det var rigtig flot, både på vej derned og i selve byen. Der var et stort springvand midt inde i byen. Vi var rundt og kigge på butikker, og vi smagte en lækker lemonchello. Jeg har købt gaver med hjem derfra. Blandt andet en flaske lemonchello og pastaer i alle mulige farver. Senere var vi oppe og kørte i bjergene og se et hus, som jeg ikke kan huske,

hvad hedder, og så spiste vi frokost deroppe. Det var rigtig hyggeligt, og jeg nåede endda at sove lidt på vejen hjem, fordi jeg var mega træt.

Den sidste dag jeg var dernede, var alle kedede af det, fordi vi ikke kom til at se hinanden igen, så det var lidt ærgerligt, men det var ellers en rigtig hyggelig aften, for der var fyrværkeri, lækker mad og vi hyggede os rigtig godt.

• Malthe Søndergaard,
Odense Filmklub

Anmeldelse

Kortfilmen Old Fangs

Det er ikke så tit, du får lov at se en kortfilm, ikke hvis du ikke selv opsøger den. "Almindelige" film hænger nærmest på træerne og kan lejes, købes eller ses i biografen. Personligt elsker jeg kortfilm, fordi de bliver så koncentreret. Jeg mener, alt i en kortfilm er vigtigt og med en betydning, fordi du kun har 10-15 minutter til at fortælle en god historie på. På Giffoni så vi bl.a. den tegnede kortfilmen *Old Fangs*. Historien er simpel: En ung ulv har ikke set sin far i mange år, og beslutter sig for at

opsøge ham. Den unge ulv kører, sammen med to venner, ud i skoven til farens hus, og undervejs får vi fortalt ulvefamiliens historie. Filmen kan godt umiddelbart lyde lidt barnlig, bl.a. fordi hovedrollerne er tegnede, talende dyr, men *Old Fangs* er smuk, melankolsk og har en helt særlig stemning over sig. Når jeg siger melankolsk, er det fordi mødet med faren ikke går som forventet: Da den unge ulv kommer ud fra huset siger han stille "He wasn't really... happy to see me".

Det er næsten en tåreperser.

Lydene og soundtracket er helt fantastisk. Fx har ulvefaren en sær knitrede, knasende lyd, når han bevæger sig og det får ham til at virke endnu mere truende, når han sidder overfor sin søn og tvinger ham til at tage en smøg. Stemmerne til dyrene i filmen er også rigtig gode, de taler engelsk, med en lidt uigenkendelig accent. Filmen er meget smukt tegnet, med en original streg. Farverne hører til i en efterårsskov og musikken får os

til at tro på denne. Sommetider får vi et glimt af skoven, der ikke er tegnet, men filmet. Dette er et specielt indslag, men det virker på ingen måde malplaceret, tværtimod. Jeg har set *Old Fangs* flere gange siden jeg kom hjem, og den er lige god hver gang! Den minder ikke så meget om andre tegnefilm, eller film i det hele taget, men jeg håber på, at der kommer flere af den slags. Jeg vil sidde parat i mit biografsæde indtil da.

Frederikke

Giffoni 2010

Mine dage i Giffoni

Vi ankom til Roms lufthavn og blev modtaget af en pige med et Giffoni skilt og et stort smil. Hun fortalte, at vi havde godt en time inden bussen til Salerno ville køre, og vi fik derfor rejsens første pizza i lufthavnen. Vi kørte med bus i godt fem timer sammen med andre jurymedlemmer, der også skulle deltage i Giffoni. Der var meget varmt i bussen og vi havde ikke særlig meget vand, men stemningen var god: Alle var spændte på at møde deres værter!

Da vi endelig var fremme, var det blevet aften, men folk var ikke mindre spændte. Der opstod kaos, da vi skulle finde vores værtsfamilier i mængden, men det lykkedes til sidst. Min værts søster, Mirela, var meget sød og imødekommende fra første sekund. Kindkys, kram og komplimenter blev der ikke sparet på, men til gengæld forstod hun ikke så meget engelsk. Det fungerede nu fint alligevel, for kropssprog og håndtegn er et internationalt sprog. Da vi kom hjem til hendes hus, var jeg ret træt oven på en lang rejse dag, men Mirela spurgte om jeg ville med i byen og møde hendes venner. Jeg sagde ja, og det fortrød jeg ikke! Det viste sig, at en af hendes veninder optrådte i et stort, lokalt danseshow samme aften. Det var meget festligt og ved samme lejlighed mødte jeg en masse af Mirelas italienske venner og veninder.

Den næste dag sov jeg til kl. halv elleve, noget jeg ellers ikke plejer at kunne, men vi skulle møde sent og jeg havde noget søvn at indhente. Vi blev hentet hver dag i en speciel Giffonibus for jurymedlemmer. Bussen var altid forsinket, men det var noget man vænnede sig til. Faktisk var der rigtig mange ting, der var forsinkede i Italien, men efterhånden lærte vi at

Gode venner foran en væg af dåser

tage det med ro og bare følge med strømmen. I bussen var der altid en god stemning: Folk snakkede med gamle og nye "Giffonivenner" og der blev også sunget en del. Shakiras "Waka Waka" var et populært sangvalg.

Frederikke Becher Hermansen

Dagene på festivalen gik rigtig hurtigt og til sidst flød de helt sammen. Der var så mange indtryk, sprog og mennesker at snakke med. Vi (Christina og jeg) blev rigtig gode venner med tre piger fra England: Melissa, Alysha og Holly.

De fleste dage gik med at spise is og pizza, snakke med jurymedlemmer fra hele verden, møde kendte, og mindre kendte, filmfolk og så selvfølgelig se masse fede film. Efter hver film var der Q&A (question and answers). Nogle gange var der inviteret en skuespiller, instruktør eller andre som var tilknyttet til filmen, ellers var der bare debat blandt jurymedlemmerne. Q&A var en af de bedste ting ved festivalen, fordi man

nogle gange fik et helt andet syn på filmen, eller kunne se karaktererne i et andet lys.

Noget andet fedt ved festivalen var filmstjerneerne. Jeg nød allermost besøget af Samuel Jackson. Han var sej, men samtidig afslappet og super god til at svare på spørgsmål. Den dag Samuel Jackson var i Giffoni var det også min 17 års fødselsdag – og det blev en af de bedste! Selvom vi alle sammen havde travlt, fik Tina samlet os danskere om aftenen og hun havde også inviteret pigerne fra England med. Vi sad i parken og spiste de fineste små kager og bagefter var der koncert på udendørs scenen. I bussen på vej hjem sang de andre jurymedlemmer fødselsdagssang for mig.

Den sidste dag på festivalen kom alt for hurtigt, men det var alligevel sjovt at skulle stemme. Det var svært for alle filmene var super gode og specielle på hver sin måde. Min ynglings var dog kortfilmen *Old Fags*, som var en blanding mellem tegne- og almindelig film. Den vandt desværre ikke, men den kortfilm der vandt, var nu også god. I spillefilms kategorien vandt den australske film *Blessed*. Den handlede om omsorgssvigt og om forholdet mellem mødre og deres børn. Den var meget smuk og meget, meget sørgelig.

Den sidste aften blev festligt sluttet af med prisoverrækkelser og det flotteste - og længste - fyrværkerishow jeg nogen sinde har set.

Jeg savner allerede Giffoni, men skriver heldigvis stadig med nogen af dem vi mødte dernede. Tak DaBUF, for denne fantastiske oplevelse!

Flere ser klubfilm i Holstebro

Sådan ser en glad aften og nat med vennerne ud i Buster

Buster i Holstebro serverer særtilbud for de yngste og de ældste og får flere i filmklub.

Børn i indskolingen og til en vis grad på mellemtrinnet kan sagtens hygge sig med at gå i filmklub. Det er i hvert fald vores erfaring i børne- og ungdomsfilmklubben Buster i Holstebro. I de årgange er gruppefølelsen vigtig, og mange børn hygger sig med at komme i biografen sammen med dem de kender fra klassen og fra skolen i det hele taget. Når de så når længere op, ja allerede så småt i 5. og 6. klasse, så er det andre værdier der tæller. Vel vil teenagerne gerne se film, men sådan at komme i biffen lørdag eller søndag formiddag, det er måske ikke lige det rigtige.

Vi oplever, at vores ældste serie, fra 11 år og op, er den mindst søgte, men vi bliver stædigt ved. Samtidig vil vi ikke sidde med armene over kors og bare være skuffede. I stedet har vi nu i en række år haft succes med at arrangere maratonnat i januar eller februar for 7. til 10. klasse.

Vi inddrager de unge, bestyrelsesmedlemmers store børn, når vi skal vælge de rette fire film til en hel lang nat og i samråd skaber vi et program, så der både er gys og sjov, spænding

og alvor og noget for både han- og hunkøn. Det kan godt tage tid at få brikkerne til at falde på plads, for der er heldigvis mange meninger om filmene, men det er da lykkedes til nu. Til maratonnatten i år sad vi med den opgave, at vi gerne ville vise novellefilmen "Ses", men så kunne vi ikke få det til at gå op med nattens længde. Vi endte med at løse det ved at hyre stand up-komikeren Elias Ehlers, der underholdt den første halve time. Det blev en stor succes, der ganske vist ikke var billig, men pengene værd. Vi arrangerer maraton-natten i samarbejde med biografen og med "Holstebro på tværs". Det er en arbejdsgruppe, der har fat i unge mange steder i kommunen, og som er med til at sørge for at få budskabet ud.

Mads Gammelmark,
Buster Holstebro

Mellem filmene skal depoterne fyldes op

På selve natten dukker de unge op, og når de først er inde, bliver de ikke lukket ud på gaden igen, før det er morgen, eller før de bliver hentet, hvis det er nødvendigt. Det betyder, at forældrene med ro i sindet kan aflevere de unge og vide, at de ikke går andre steder hen i nattelivet.

I løbet af natten sørger biografen for at holde kiosken åben, og halvvejs i arrangementet bliver der serveret pizza til alle.

Vi fylder ikke salen helt op, for det er rart, at der også er plads til, at de unge der har lyst, kan have en pude med.

I den anden ende af børnelivet finder vi de små, dem i børnehavealderen. Til dem har vi også et særligt årligt

tilbud, nemlig "Rød Stue i Biffen". Her benytter vi filmpakken fra Børnebiffen på tur og har det held, at Holstebro kommune har Daginstitutionernes Kulturgruppe, der er et slags børnekulturelt samråd. Her sørger de for at sprede budskabet og for at fordele pladserne, så alle, der ønsker det, kan komme med.

Vi viser filmene flere gange i løbet af en formiddag. Med hjælp fra de medfølgende pædagoger har et par bestyrelsesmedlemmer nok at se til med at få alle børn ind og ud og ikke mindst introducere dem for de store oplevelser i biografens mørke. Det er en succes, som op mod 800 børn taler om bagefter.

Vil du med til Dansk Ungdoms Fællesråds delegeretmøde den 4. december?

Mødet foregår den 4. december i København, og du kan være med, der hvor de store beslutninger inden for dansk foreningspolitik bliver drøftet og debatteret.

Ring til sekretariatet på telefon 3321 4176 og meld dig til!

Mathilde Fruergaard

Odense skolefilmfestival

Hvordan har du det i maven, når du ser film?

Siden 2003 har 7. klasser i Odense kommune kunne melde sig til at blive ungdomsjury ved Odense Filmfestival. Den heldige klasse, som bliver valgt ud, gennemgår en uddannelse, hvor de bl.a. bliver undervist i filmhistorie og filmiske virkemidler af filmkonsulent Ulrich Breuning, lærer at skrive anmeldelser, besøger Film X eller Station Next og ser en masse kortfilm.

Børn lærer at se film med kritiske og vidtåbne øjne.

Under selve festivalen, som varer en uge, er klassen opdelt i en anmeldergruppe, der skriver anmeldelser til festivalens hjemmeside, en filmgruppe, der optager en dokumentarfilm om at være ungdomsjury og ikke mindst 7 personer, som er den egentlige ungdomsjury.

De 7 personer skal vælge den bedste danske børne/ungdomsfilm og den bedste internationale børne/ungdomsfilm blandt 50-70 kort og animationsfilm udvalgt til konkurrencen.

Når vi har set en filmpakke på 3-8 film, sætter vi os sammen og snakker om hver film. I begyndelsen gennemgår vi filmene grundigt: hvad handler de om, hvad var overraskende, hvad er budskabet osv. Til hver film har gruppen et skema med føl-

Special mention: Logorama.

gende punkter: Hvordan er historien? Hvordan er figurene/ deres skuespil? Hvordan er billederne/ lyden/ klipningen? Og den vigtigste: Hvordan har du det i maven/ fik filmen nogle følelser frem i dig? I hver kategori kan de give karaktererne fra 1-6, hvor 1 er virkelig dårlig og 6 er helt fantastisk. De første par dage holder vi os meget til skemaet og diskuterer hver film ud fra alle punkterne. Efterhånden bliver eleverne så gode til at vurdere filmene, at vi efterhånden går over til at tale om det, der virkelig interesserer dem i hver film, og nogle film går vi hurtigt hen over. Det er altid spændende, når gruppen er uenig, for så bliver de tvunget til at sætte ord på præcis, hvad de mener og hvorfor. Min opgave i gruppen er at stille de rigtige spørgsmål og sørge for, at alle får sagt deres mening og begrundet, hvorfor de mener, som de gør.

I slutningen af ugen laver vi en top 5 over henholdsvis de bedste danske og de bedste internationale film, så vi på den måde indsnævrer valget. Når vi har set de sidste film, skal vi

blive enige om en vinder i hver kategori og det kan være svært, når vi har set så mange spændende film. Hvert år bliver jeg imponeret over den måde eleverne prioriterer. De vælger altid film, som følelsesmæssigt berører dem og som viser, at de er mere modne end vi umiddelbart tror. De kan sagtens være vilde med sjove, underholdende film, men når de skal vælge en vinder, skal filmen indeholde mere end det. Vi har nogle gange nogle voldsomme diskussioner, hvis gruppen til sidste skal vælge mellem to film, som er meget lige. Ofte vælger vi at se filmene igen, og så er der altid en enkelt eller to der ændrer mening. Når de endelige vindere er valgt og nogle gange også en "speci-

el mention", skal vi lave en begrundelse for hvorfor netop disse to film er valgt. Det er nogle gange hårdt at få formuleret lige præcis det, de føler, tænker og ønsker at få med og så skal begrundelsen oversættes til engelsk!

Det er fantastisk at se, hvordan de unge mennesker udvikler sig i løbet af ugen, de bliver bedre og bedre til at se detaljerne i filmene og give udtryk for, hvad de mener. Som mange af dem har sagt den sidste dag: "Jeg kommer aldrig til at se film på samme måde igen"

*Birgitte Vejmark Petersen,
koordinator for Ungdomsjuryen
ved Odense Filmfestival.*

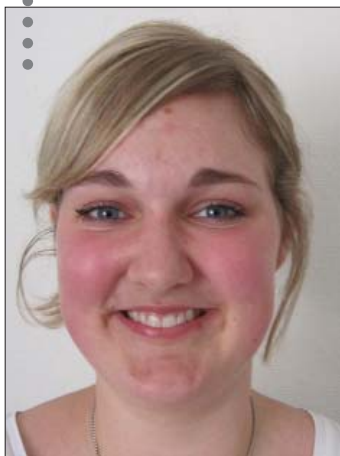
Vinderfilm: Megaheavy

Kompetenceudviklingsdag ved DUF

Den 6. september var jeg til kompetenceudviklingsdag med Dansk Ungdoms Fællesråd. Afholdelsen af disse kompetencedage er noget nyt, DUF er begyndt at tilbyde os som udvalg og de bliver afholdt i selskab med Projektpuljeudvalget, der til dels har de samme udfordringer og arbejdsopgaver, som det udvalg jeg er medlem af, Mellemøst- og Nordafrika-udvalget.

Kurset startede med et oplæg ved Julie Koch, der er international programchef i DUF. Oplægget havde fokus på køn inden for det internationale arbejde og blev efterfulgt af en debat, hvor vi havde en diskussion ud

Mathilde Fruergaard

fra spørgsmålene Hvad vil det sige, at køn nu er mainstream? Hvornår er der arbejdet nok med køn i et projekt? *Hvornår vil et partnerskab pga. blindhed overfor problemstillingen kunne forværre forholdene for lige muligheder for begge køn? Og hvordan kan man som udvalg vurdere på kønsaspektet?* Julie Koch gennemgik vigtige kønsaspekter inden for projekter og udviklingslande, og debatten fokuserede på, hvordan vi kan få lettere ved at bedømme om kønsaspektet i projekternes ansøgninger er gennemarbejdede nok.

Anden del af kurset drejede sig om fortalervirksomhed. Her lærte vi mere

om, hvad fortalervirksomhed er som koncept. Om det altid vil være politisk, hvilket produkt og resultat der er nødvendigt og ikke mindst om fortalervirksomhed kan gøre en forskel, når det er så små og tidsbegrænsede projekter, som vores udvalg.

Samlet set var kurset utrolig spændende og lærerigt. Som udgangspunkt er både snakken om køn og fortalervirksomhed meget præget af NGO-verdenen, men på kurset fik vi fik debatteret os frem til mange konkrete forestillinger og begreber, der vil gøre det lettere at vurdere disse aspekter i kommende projektansøgninger.

DaBUFs bestyrelse

Tina Just Hahn (Formand)
Prejlerupvej 18
4571 Grevinge

Mobil DaBUF: 2523 4170
Privat: 5965 9852
Mobil: 2076 2220
E-mail: formand@dabuf.dk
E-mail: justhahn@mail.tele.dk

Flemming Riedel (Næstformand)
Rødovrevej 24C, 1.Tv.
2610 Rødovre

Mobil: 2912 1979
E-mail: naestformand@dabuf.dk
E-mail: flemming_riedel@hotmail.com

Lars Steinbach (Kasserer)
Amerikavej 10, 1.Tv.
1756 København V

Arb. tlf. 3832 0622
Mobil: 2344 8899
E-mail: kasserer@dabuf.dk
E-mail arb.: lst@time.dk

Louise Holm Marseen
Arkonagade 13, st. tv.
1726 København V

Privat: 3331 1806
Mobil: 6060 1446
E-mail: lousiemarseen@dabuf.dk
E-mail: lousiemarseen@hotmail.com

Susanne Rørvig
Sindingsgade 24
8620 Kjellerup

Privat 8688 2016
Mobil: 2733 1878
E-mail: susanne.rorvig@dabuf.dk
E-mail: rorvigsalling@c.dk

Ulrich Breuning
Liselundvej 39
4791 Borre

Privat: 5581 2091
Mobil: 2292 8228
E-mail: u.breuning@mail.dk

Kim Bruun
Lyøgade 30
5000 Odense C

Mobil: 2517 8367
E-mail: kim.bruun@skolekom.dk

Mathilde Fruergaard (Ung.medlem)
Asminderødgade 16, st. th.
2200 Kbh. N

Mobil: 2859 1385
E-mail: mafruergaard@gmail.com

Karen Damm Obel (Ung.medlem)
Hjortestien 25, 2.th
6800 Varde

Mobil: 6146 3347
E-mail: sobel_83@hotmail.com

SUPPLEANTER
Lise Lotte Kongsted Kasten
Damms Teglård 36, st. tv.
6200 Åbenrå

Mobil: 2083 1842
E-mail: flottelotte@hotmail.com

Marc Honoré (Ung.suppleant)
Arne Jacobsens Allé 11B, 7. tv, D
2300 København S

Mobil: 3070 3188
E-mail: honoremarc@gmail.com

Rugby på Cinemateket

I England har man en interessant skelnen mellem rugby og fodbold: Rugby er en bøllesport spillet af gentlemen; fodbold er en gentlemansport spillet af bøller. Da DaBUF og filmfestivalen for børn og unge, Buster inviterede til masterclass med overskriften Den gode børnefilm, blev der spillet rugby. Ureglementerede tacklinger og spark mod bløde punkter blev leveret med smil og modtaget med buk. Bølgerne gik højt, men alle opførte sig civiliseret.

Udgangspunktet for masterclass'en er en diskussion af de særlige forhold, der gør sig gældende, når man skal fortælle historier for børn på film.

Dagens mest frimodige indspark kommer fra Rumle Hammerich, men raden rundt har folk en holdning til børnefilm, som er værd at tage med sig hjem.

Barren sættes højt

Dagens første vidne er Dorte Høeg Brask fra DFI. Hun argumenterer for, at man skal gøre sig umage for at sætte sig i børnenes sted, når man laver film til dem. Faktisk mener hun, at man helt konkret skal sætte sig ned og se verden fra deres perspektiv.

Hvilke muligheder og smutveje åbner sig, når man ser verden herfra? Selvom vi voksne tror, at vi har et billede af, hvad børn tåler, gør vi os i virkeligheden ingen forestilling om deres behov. Børnene vil stilles i dilemmaer, vi ikke anede, at de kan håndtere. Ganske ligesom os voksne har de brug for at få spejlet deres liv og møde udfordringer, som giver dem stof til eftertanke.

Fra tv og internet får ungerne en lang række billeder og fortællinger, som børnefilmen skal være en værdig modvægt til. Fortællingen om det problematiserede liv skal give et modbillede til det glatte og overfladiske liv, der præsenteres på tv. De billeder vi som formidlere skal introducere de unge mennesker for, er så at sige billeder, som er 'rundt om' de billeder, børnene ser på nettet. Forstået på den måde, at vores fortællinger skal have noget på hjertet; et ønske om at fortælle en medrivende historie, som gør dem klogere på deres tilværelse. Filmene skal ikke fremvise den glorificerede udgave, men skal være en tro skildring af livet, som det rent faktisk tager sig ud.

Og her kommer Dorte Høeg Brask med en pointe, flere indlægsholdere skal gentage: Børn gider ikke blive fortalt, hvad de skal tænke. Lige så lidt som os voksne vil de påduttes film, som belærer dem.

Som et eksempel på at børnefilmen kan tage livtag med endog særdeles sprængfarlige emner, fortæller hun, at på hendes skrivebord ligger en historie om en 12-årig pige som forgriber sig på et yngre(!) barn. Børn tåler mere, end vi tror.

Oliver Ussing maler rædsel i tilskuernes ansigter med sit filmklip

Master klassens frække dreng

Helt i ånden fra Buster, som festivalen har taget navn efter, og som han er programchef for, tager Steffen Kjelds det på sig at komme med det provokerende indlæg: "Den gode børnefilm er voldelig!" indleder han sit vidnesbyrd. Børn (og voksne) har til alle tider grinet af Tom og Jerry, når de har slået hinanden til plukfisk, og hans teori er, at børn godt ved, at det ikke er noget, der finder sted i virke-

ligheden. Med eksempler fra filmhistorien viser Kjelds, at vold er andet end næver, der taler. Psykisk vold i form af faren i *Tro, håb og kærlighed*, der gasser op i garagen for at genere sin psykisk syge kone. Som når Buster Oregon Mortensen lokker søsterens plageånd, Lars, til sig. Her er det ikke volden, der er i centrum, men mere det mod og den omsorg for søsteren, der ligger i konfrontation. Steffen Kjelds' oplæg har ikke direkte rødder i sociologiske eller psykologiske undersøgelser, der kan cementere, at børn ikke tager skade af et se vold på film, og diskussionen i salen afspejler også tilhørernes delte holdninger og erfaringer.

Mette Wolfhagen Linnebjerg,
Odense Filmklub

Til sidst i sit indlæg lykkes det for alvor Kjelds at sætte trumf på, et gisp går gennem salen og samtlige tilstedeværende øjne glipper: "I en af de film vi viser, bliver en dreng voldtaget af sin stedfar og bliver smittet med

Rumle Hammerich i snak med Ulrich Breuning om det betimelige i at vise en kras realitet

HIV."Til trods for forsikringer om, at dette foregår off-screen og en begyndende forklaring på, hvorfor det har sin berettigelse at tematisere og behandle den slags på film, griber dagens dommer, Ulrich Breuning, i lommen efter et kulørt kort og sender bolden videre.

Under efterfølgende mere uformelle former fortæller Kjelds, at hans tanke for det første er, at film skal vise realiteterne, uanset hvor ubehagelige de måtte forekomme. 'Vise' skal dog tages med det forbehold, at Kjelds mener, at nok skal man vise drengen, som nu skal navigere i et samfund, hvor HIV er tabu og dermed potentielt kan betyde hans udstødelse, men man skal ikke vise den grafiske udpenslede vold. Og, for det andet, at Busters berettigelse for ham at se, er at vise film, som ikke ellers ville blive vist. Manden har nok ret. Hvor meget rykker det i vores medlemmer at

se endnu en omgang animerede personer, der alle ligner hinanden i forhold til at opleve en dreng, hvis tilværelse er så fjernt fra deres egen, men som alligevel kalder på deres sympati og medfølelse. Fordi det er et vilkår de kan sætte sig ind i; at være udstødt og alene.

Der er ingen tvivl om, at det provokerende indlæg har skabt stof til eftertanke. Og alene dét er berettigelse nok for hele masterclass'en

Livet er en dokumentarfilm

Næste oplægsholder, Rumle Hammerich, fik klart og tydeligt meddelelsen fra den foregående og indleder sit oplæg: "Man ved fra tegninger, børn har lavet i koncentrationslejrer, at de kan overleve selv opholdet i en koncentrationslejr. Men derfor skal vi ikke eksperimentere med at sætte dem der." Pointen er, at man ikke skal vise børn film, som tager livsmodet

fra dem. Eller sagt med Hammerichs egne bramfrie ord: "Uanset om der er nogen, der boller deres børn i røven, synes jeg ikke, vi skal vise det."

For Hammerich at se går vi alle sammen rundt i en dokumentarfilm, hvorfor vi skylder at give børnene noget andet. De skal have eventyr og fabler til at bygge op; et fristed fra den pågående virkelighed og larger-than-life-fortællinger til glæde og opløftelse.

Endvidere, pointerer han, skal man i sin fiktion have hovedpersoner, man har lyst til at være sammen med og brug for at lære at kende, fordi de er interessante og charmerende.

Børnefilm er ikke for børn

Muligvis gør vi velmenende voksne os ikke mange forestillinger om, hvad børn fordriver deres rigelige fritid

med. I hvert fald fortæller Oliver Ussing, instruktør af *Min bedste fjende*, at han under arbejdet med filmen fik fortalt af en række børn, at de i stor stil dyrker Saw-serien. Der i øvrigt som sit primære publikum har piger i 13-18-års alderen (ifølge Ussing).

For ham var udfordringen at lave en film, børn ville have lyst til at se af egen drift og ikke fordi nogen fortalte dem, at 'det her er en film for dig'. Den slags hader børn – ganske ligesom voksne gør.

Klippet fra hans film viser en dreng med stor fryd smadrer en anden dreng med en golfkølle. Også her off-screen, men ikke desto mindre rigeligt til at give disse skribenter ondt i maven og et skud for boven til barnetroen på den opbyggelige børnefilm.

Nils Malmros: Af med den bh!

Dansk børnefilms nestor, Nils Malmros (der faktisk ikke selv mener, han laver børnefilm), gør sig lystig over, at man tilsyneladende nu kan slå hinanden i hovedet med golfkøller i danske børnefilm, men at man for guds skyld ikke må vise et bart bryst. Som eksempel giver han Kaspar Munks *Hold om mig*. Det mest interessante i filmens centrale overgrebsscene ville da være at se pigen uden bh. Drengene i den alder er voldsomt optaget af, hvordan pigerne ser ud uden tøj.

I det hele taget er seksualiteten stort set fraværende i danske film for børn og unge – til trods for at nysgerrigheden efter kønslivet hos de unge til stadighed er en effektiv drivkraft.

Såvel i *Kundskabens træ* som i *Kærestesorger* vises blottede bryster som en del af filmenes universer. Og med en velgennemtænkt pointe. I det hele taget er *Kundskabens træ* en udforskning af seksualitetens væsen set med pubertære øjne. Såvel scenen på skøjtebanen med den ' frække pige' som lejrskolescenen med diverse objekter under bordet handler eksplicit om seksualitet. Polemisk spørger

Malmros, hvor seksualiteten bliver af i vor tids børnefilm, der alle nøjes med at skildre den naive, ufarlige og glasuragtige forelskelse, som var filmen en spejling af et puritansk Disney-univers.

Når Fanden bliver gammel...

Sidste oplægsholder er Claus Bjerre, instruktør af fem *Far til fire*-film. Han fortæller, at han tidligt i sin karriere var optaget af avantgardefilm og af at flytte med folks bevidsthed. Da han fik i opdrag at lave den første *Far til fire* i denne ombæring, overvejede han længe sine muligheder. Han kunne – ligesom Kvium som han gik på kunstakademiet med havde gjort med den brølende kronhjort – dekonstruere fortællingen fuldstændig. Forsøge at skrælle det velkendte af for at undersøge, hvad der gemmer sig bagved. (Her sidder samtlige tilhører på det yderste af biografsædet, lappende hvert et ord i sig). Men... Bjerre besluttede alligevel at lave filmen i samme ånd som de oprindelige. (Dybt suk da alle sætter sig tilbage i sædet).

I Bjerres optik skal børnene gå glade ud af biografen. Det må gerne være

trygt og hyggeligt at være sammen med sine venner eller familie om at se en god film. Men i øvrigt mener han, at det er glimrende, at der findes andre og mere realistiske film. Der er mange former og slags for 'gode børnefilm', hvorfor præmissen om 'Den bedste børnefilm i verden' er noget forbandet sludder.

Således opløftet på børnefilmens vegne konkluderer Breuning og beder til, at vi alle – tilstedeværende og læseren af disse linjer – vil fortsætte med at diskutere, hvad den gode børnefilm er. Til overflod er på DaBUFs hjemmeside lagt en liste over verdens bedste børnefilm, som står til stadig debat.

En slags konklusion

Selv blev vi ikke færdige med at konkludere på dagen. Og er i det i skrivende stund stadig ikke. Det er nogle interessante problemstillinger som bliver rejst. Hvor går tabuerne hen, når de bliver hjemløse? Vi tænker på Malmros og hans efterlysning af nøgenhed i børnefilm. Intet barn i Danmark behøver forblive uvidende om, hvordan mennesker ser ud uden tøj – og de kan uden problemer finde en masse mere eksplicitte billeder,

som vi end ikke har lyst til at overveje. Men på den anden side gør tilgængeligheden af håndfaste fantasier ikke overgangen lettere for den enkelte. Så måske der alligevel er behov for trygge rammer at udforske Den Anden i?

Hvor går grænsen for, hvad man kan vise børn på film? Skal virkeligheden krænges ud i ansigtet på de troskyldige små? Eller skal de have opbyggelige eventyr og fabler, som kan bevare deres barnetro? Og er børn faktisk i stand til at skelne mellem fiktionen og virkeligheden, når det gælder godt og ondt, rigtigt og forkert, og hvilke spilleregler der er gældende i de to universer (eller er der fare for, at de bliver potentielle volds-mænd og sexforbrydere af at blive konfronteret med virkeligheden, som den i yderste led kunne tage sig ud)? Hvilket minder om, at Kjelds har en pointe i, at filmen (også) skal skildre verden som den ser ud. Samt, nok så vigtigt, at vi har en forpligtelse til at vise de film, børnene ikke ellers ville se.

Vi må nok med Dorte Høeg Brask konstatere, at virkeligheden bliver tygget og fordøjet for både børn og voksne og serveret i små letfordøjelige hapser. Samtidig med at denne linde strøm af nyheder efterlader os magtesløse og uden mulighed for at overskue den verden vi er en del af. Og det er måske netop dét den gode børnefilm kan: Servere et udpluk af verdenen i en fortættet og fortællende form, give barnet mulighed for at møde dilemmaer og problemstillinger det kan vokse af og lade det se, at livet fortsætter uanset.

Disse spørgsmål og problemstillinger vil blive taget op i efterfølgende numre af Pråsen.

Mette Wolfhagen Linnebjerg
og Kim Bruun,
begge Odense Filmklub

En dag væk fra anstalten

Efterårets jyske filmgennemsyn blev afholdt i Viborg, hvor Viborg Filmklub tog imod med rigeligt rundstykker og varm kaffe tidligt lørdag morgen i deres indbydende biograf.

Grundet logistiske problemer måtte de planlagte kortfilm vises samlet i stedet for at blive vist i forbindelse med de enkelte film. Bortset fra denne uheldige hændelse var dagen en stor succes og et herligt afbræk fra den sædvanlige weekend-trummerum.

Første film var *Kidnappet* om en adoptivdrengs forsvinden i de fattige slumkvarterer i en afrikansk by, hvor vores vestlige forkælede livsstil bliver sat i relief af fattigdommen blandt de afrikanske børn. Samtidig kørte *Min*

bedste fjende i en anden sal; to drenge er ofre for klassens bøller, men beslutter sig for at tage kontrol over deres egne tilværelser – med hårrejsende handlinger til følge.

I anden ombæring valgte undertegnede at gå efter den tyske *Perlemorsfarven*, som Buster Filmfestival som de eneste har i distribution herhjemme. I løbet af de første minutter blev vi temmelig lange i ansigterne inde i salen. Børnenes tyske tale var ikke just som vi huskede det fra vores højt skattede tyskundervisning, og der var ingen undertekster. Heldigvis gik det op for os, at skuespillernes ansigter spejlede vores i længde – formatet var ikke afpasset, så da det kom på plads, kunne vi opgive at støve vores mosgroede tyskfærdigheder af og

blot nyde filmen. Historien foregår tidligt i 30'erne i en klasse, hvor en ny dreng næsten formår at splittet venskaberne mellem adskillige af børnene (en anmeldelse af filmen kan læses på dabuf.dk).

Sidste film for mig blev den islandske *Ingen forbindelse* om teknisknørd, der finder sig selv alene sammen med sin okkulte bonussøster og absolut ingen forbindelse til omverdenen. Visse svagheder til trods en udmærket film at slutte dagens film af med (også denne er anmeldt på DaBUFs hjemmeside).

En nørdet forsamling

Efter de mange mørke timer i biografens mørke var det tid til en spadseretur under en høj blå efterårshim-

mel. Formålet med denne vandretur var selvsagt at mødes med de øvrige undslupne for at tale om dagens film, og for at diskutere forholdene for os filmklubfrivillige.

Under Susanne Rørvigs kyndige førerskab blev vi ledt igennem dagsordenen, DaBUF havde udstyret os med. Som vi sad der på en af årets sidste varme dage og af hjertets renhed diskuterede, hvad, hvordan og hvorfor vi skal vise til vores medlemmer, kunne man få tanken, at vi burde have andet og bedre at tage os til. Drikke øl med naboen, tæve vores børn, sparke dæk på bilen. Men af en eller anden årsag er det underligt livsbekræftende at få luft for de tanker om formidling, man går og bokser med, og som ikke mange andre gider lægge øren til. Hvis det gør mig til en nørd, er jeg stolt af at være det.

Et af dagens emner er, hvordan vi får næste generation til at tage over. Hvis det ikke er specielt attraktivt at være i en filmklubs bestyrelse, skal vi måske begynde at tænke over det. Bekymringens furer var ikke dybe i panderne på de tilstedeværende; vores børn har set, hvordan vi i årevis har spenderet tid på det frivillige arbejde, så de vil finde det fuldstændigt naturligt at følge i vore fodspor. Eller som én lakonisk bemærkede: "På Landsseminariet kan man se, at næste generation er begyndt at deltage. Det kommer til at gå helt af sig selv." Hermed var endnu en bekymring om verdens tilstand, når vi forlader den, ryddet af vejen.

Vores pligt at vise filmene

Filmene og deres egnethed blev diskuteret, og det kom frem, at *Kidnappet* nok skal vises for lidt større

Perlemorsfarven, Buster

børn (11 år blev der budt på). Kontrasten mellem den danske drengs virkelighed og det liv, de afrikanske børn lever, kan være svær for børn at kapere. Men der var enighed om, at den var god til at skabe debat og eftertanke hos publikum.

Det samme gjaldt for *Min bedste fjende*; den er god til at få børnene og de unge til at tale om relevante problemstillinger. Men tiden er ikke rigtig for nogle af filmene til at bearbejde dem i filmklubben, hvorfor de vil egne sig bedre til at bruge i skolen, hvor læreren har tiden og muligheden for at behandle de meget tunge emner.

Da det kom til *Perlemorsfarven*, var holdningen, at den mindede om *Min bedste fjende* bare i en anden tid og i et andet land. Og så i et tempo som kan få mange unge mennesker til at stige af undervejs – selvom det blev bedre i løbet af filmen. Volden var ikke nær så udtalt, selvom vi voksne med vores historiske overblik véd, at den lurker lige om hjørnet.

Kortfilmene synes der at herske enighed om, var kedelige, langtrukne og lidt underlige. I det hele taget ville de sikkert passe bedre i skolen, hvor man kunne bruge dem til at starte en debat om diverse emner. I det hele taget, lød nogle røster, burde man måske holde filmgennemsyn for kort- og spillefilm separat, således at fokus kunne koncentreres.

Meningerne om *Ingen forbindelse* var delte. Den klassiske fortælling om to meget forskellige mennesker, som skal lære at arbejde sammen for at overleve er for så vidt interessant, men der gik lidt meget islandsk snestorm i den, så det var svært at orientere sig. På den anden side gælder det for både denne og *Perlemorsfarven*, at hvis de skal vises, skal det nok være os som gør det – børnene op søger dem ikke af sig selv og de skal

udfordres på forskellig vis i de film, vi viser.

Ganske apropos dette fortæller Viborg, at voksenfilmklubberne er begyndt at vise film, vi i børnefilmklubberne har oppe til debat. Det være sig *Det er ikke mig, jeg sværger* og muligvis også andre, som jeg har glemt. Det er interessant, at mens vi kæmper med, at vores medlemmer snarere vælger film til et højere alderstrin, begynder voksne nu at indse, at meget af det nyskabende og udfordrende skal findes i det, vi opfatter som børnefilm. Det er måske en overvejelse værd på et tidspunkt?

En eftertanke

Som en og anden efterhånden kan have en mistanke om, er undertegnede ikke det hurtigste dyr i skoven.

Der skal være tid til refleksion og drøvtyggeri, før jeg kan forholde mig til spørgsmål rejst i diverse fora (til min egen undskyldning vil jeg nævne, at jeg var travlt optaget af at skrive referat under mødet efter filmene). Men nu har jeg så haft tid, og vil egentlig gerne give mit besyv med i diskussionerne af de viste film og deres eventuelle egnethed til klubbrug. I mit professionelle virke er jeg lærer. Tit og ofte bruger jeg film i undervisningen enten det er for at rejse en debat, bryde isen, understrege en pointe eller varme op til et tema. Alligevel synes jeg ikke nødvendigvis, at de problematiske film skal sendes over i skolen. Når vi ser film i skolen, har vi en tendens til at vende hver en sten, analysere hver en indstilling og fortolke til det står ungerne ud af knaphullerne.

Min pointe er denne: Nogen gange er det sundt, tror jeg, at de unge mennesker selv må gøre sig deres tanker om de problemstillinger, en given film rejser. Hvis det bliver tygget og fordøjet af os velmenende lærere, er der ingen vitaminer tilbage for de stakels børn.

Derfor skal vi i filmklubberne også vise de svære film. Filmene, som gør ondt. Film, som bliver siddende i tilskueren, fordi de berører på måde undervisningen ikke kan. Selv om vi risikerer at blive mødt med fordømmelse for at vise film, der ikke bare underholder, men efterlader medlemmerne tænksomme og ubehageligt berørte, er det vores forbandede pligt at ruske op i vores medlemmer. Ellers bliver vi til et ekspeditionskontor for ufarlighed og ligegyldighed.

Kim Bruun, formand filmudvalget

Anmeldelse Perlemorsfarven

Det opgives, at filmen udspilles i 1931 i Tyskland, og der tales tysk. Altså midt mellem de to verdenskrige, og få år før Hitlers magtovertagelse.

Det er koldt i filmen, ikke bare fordi den foregår i vintersneen. Den gang var drenge ikke pylrehoveder, men de gik i korte bukser også om vinteren. De kendte til disciplin og straf, og de rejste sig hurtigt op for lærerne i klassen; de talte højt i kor; der var skrap disciplin i samfundet. Alt sammen noget, som godt kunne findes i skoler i Danmark på samme tid; men der er også en anden stemning, som man måske kun kan fange, hvis man selv har oplevet tiden under nazismen. Der dannes bander, laves "uniformer" og kampråb, der laves love og regler, som man lover at holde. Så ved man,

hvem der er med og ikke med. Pigerne er ikke undtaget. Det ender selvfølgelig i

slagsmål, fangetagning og tortur; alt sammen så godt kendt fra nazisterne. Er det noget, som dengang lå i det tyske folkesind?

Jeg tænker på filmen *The Wave*, som foregår på en amerikansk skole eller den samme film i tysk udgave. Hele set-up'et til, hvordan man danner en totalitær (stats)magt. Jeg synes, at det er en kold og rå film uden mange bløde stunder.

Hvem kan så se den? Hvis man skal forstå dybden i filmen - og altså nazismen og lignende regimer - er den klart for allerældste hold. De angivne 4. - 6. klasse er sikkert for unge.

Søren Hansen, Herlev Skolebio

Berlin Filmfestival (Berlinale) 2011 En overvejelse og beslutning værd

Så er det tid til at overveje, om klubberne vil sende deltagere til Berlinale 2011.

Nogle af DaBUFs medlemsklubber har efterhånden deltaget i mange år, andre vil kunne opleve festivalen for første gang. Fælles for alle vil det blive en fantastisk oplevelse.

Vi har igen i år reserveret værelser på vores "stamhotel" Best Western Hotel President fra lørdag d. 12. – onsdag d. 16. februar. 2011 til samme pris, som foregående år. Hotellet ligger meget centralt i forhold til de store biografer, hvor filmforvisningerne foregår.

DaBUFs medlemmer betaler pr overnatning::

Db. værelse

med bad og toilet: EUR 100,-

Enk. værelse

med bad og toilet: EUR 85,-

Et barn til og med 12 år, som bor i forældrenes værelse, er gratis. Andet barn samt børn over 12 år koster EUR 30,- pr overnatning.

I prisen er inkluderet morgenmad samt brug af indendørs fitnessrum med sauna, dampbad og spa, drikkepenge og moms. Kaffe, te og varm chokolade er frit tilgængelig på

værelserne, og der er fri internetadgang på hotellet.

Som læsere af Pråsen (DaBUFs Nyhedsbrev) har I sikkert læst tidligere berlinfareres begejstrede beretninger, men vil I have yderligere oplysninger, kan I kontakte nogle af de klubber, der har deltaget. Oplysninger fås på Sekretariatet, eller I kan kontakte DaBUFs bestyrelsesmedlemmer Susanne Rørvig 86882016 og Ulrich Breuning 22928228.

Værelserne er reserveret fra den 12. – 16. februar 2011, men der er mulighed for at rykke på såvel ankomst- som afrejsedag, hvis dette ønskes.

Tilmelding til DaBUFs sekretariat (Liselotte) senest torsdag d. 16. dec. 2010, men jo tidligere I reserverer, jo større chance er der for, at vi kan opfylde jeres ønsker.

Sekretariatet står kun for værelsesbooking, så husk derfor, at I selv skal reservere tog, bus eller flybilletter til Berlin.

Gør det i god tid, da det så er muligt at få meget billige billetter.

Læs mere om Berlinale på:
www.berlinale.de

Sekretariatet

23

En film jeg aldrig forvinder Fredag den 13.

Man gjorde et barn fortræd. Skribenten indrømmer at være tøsedreng, der ikke kunne klare mosten dengang i 1980'erne.

Læseren anmodes om at forestille sig skribenten meget yngre. Hår i rigelige mængder og masser af farve i det. Huden er glat. Sindet er lyst og let og opfyldt af tro på det gode i mennesket.

Alt dette er forandret halvanden time senere. Måske har hårtab og grånet hår ikke indfundet sig endnu. Men det er på vej. Ikke mindst set i lyset af, hvad den før så troskyldige dreng har været udsat for.

Historien er kort fortalt, at en lejr for børn skal genåbnes efter at have ligget øde i en årrække. En gruppe unge mennesker skal agere lejrledere og mødes for at gøre klar til, at børnene kan rykke ind. Som det jo går, når unge mennesker af begge køn er samlet, giver de sig til at ryge

både den ene og anden slags tobak, de drikker alkohol, og ikke mindst finder de sammen om den aktivitet, piger og drenge kan finde på at udfolde i tosomhed.

Og så går det ellers løs. De unge myrdes på mest bestialske vis en ad gangen, og publikum spares ikke for nogen detalje i deres døds kamp. Kun én pige overlever og gør det af med morderen – og det på en måde som ikke lader noget efter i bestialitet.

Filmen var tænkt som en tur i rutsjebanen for publikum. Jo tak. Jeg fandt ikke op i den rutsjebane før et årti senere. Intet mindre end vid og sans var, hvad jeg var skræmt fra. Bange for at gå alene efter mørkets frembrud, utryg ved en bestemt befolkningsgruppe (de, som har set filmen, véd hvem jeg tænker på), barnetroen efterladt sammen med

• Kim Bruun

popcorn og slikpapir på biografens gulv.

Hvorfor skræmte *Fredag den 13.* så denne pubertære dreng for hvem seksuallivets mysterier endnu kun var en anelse? Netop derfor. I filmen, kan jeg se nu med det privilegerede tilbageblik klarsyn, knyttes seksuel udfarenhed og død tæt. De seksuelt aktive aflives – eventuelt i forlængelse af akten, og kun den puritanske pige overlever.

Som bekendt kalder franskmændene (de har virkelig styr på den slags, franskmændene!) den seksuelle forløsnings øjeblik for 'den lille død'. Som voksen må man medgive sandheden i dette udsagn; kortvarigt er man død for verden, blot for ønsker og begær. Koblingen mellem seksualitet og død er derfor indlysende. Når man er voksen. Men ikke når man er en stor dreng med røde kinder og blå øjne.

Siden hen er jeg blevet voldsomt fascineret af genren. Blandt andet fordi den tager fat i nogle tabuer behæftet med en voldsom energi. Det seksuelle er dragende, skræmmende og fascinerende, (også) når man er teenager.

Selvfølgelig får Nils Malmros sagt noget betydeligt mere sublimt om denne sag i *Kundskabens træ*, men en del af energien ligger jo også i, at man får afløb for nogle vældige kropslige reaktioner undervejs i *Fredag den 13.* Hvilket man ikke just gør af Malmros' film, som til gengæld giver noget ganske andet. Om det er bedre eller ej, må være op til læseren selv at afgøre.